

Copyright © B.N. van Eikema Hommes – 2013

Geredigeerd door: Ellen Kaufmann

NUR: 301

Dit boek is opgedragen aan mijn ouders.

“Not how the world is, is the mystical, but that it is.”

Ludwig Wittgenstein

De nachtelijke tocht

Hoofdstuk I

Het was die dag eigenlijk een gewone dag, althans zo leek deze te zijn begonnen. Daniël was vroeg uit Nederland vertrokken voor een zakenreis van een week in Frankrijk. Het was behoorlijk koud, maar de zon scheen volop. Dit was weer waar hij van hield: “goed voor de gezondheid,” placht hij altijd tegen zijn vrienden te zeggen. In gedachten verzonken reed hij op de snelweg richting Parijs. Tijdens het rijden dwaalden zijn gedachten altijd af naar alle uithoeken van het bestaan en op dit bewuste moment nam hij zijn eigen leven onder de loep. Wat was er van hem terechtgekomen en wat was er van zijn jeugddromen uitgekomen?

Na twaalf jaar samenwonen hadden hij en zijn vrouw besloten afgelopen augustus te trouwen. Daniël hield van zijn vrouw en hij geloofde ook dat dit wederzijds was. Twee kinderen hadden zij samen; een zoon van zestien en een dochter van zeven. Alles leek erop, dat men hier te maken had met een voorbeeldig gezin. Doch niets was minder waar. Hun relatie was sinds enkele weken op een dieptepunt beland. Zijn vrouw had hem namelijk te kennen gegeven, dat zij niet langer met hem verder wilde. Nu was het ook zo, dat Daniël de afgelopen jaren niet altijd even behulpzaam was geweest voor zijn vrouw en tevens vertoonde hij bij tijd en wijle behoorlijk wat haantjesgedrag in aanwezigheid van anderen. Ook zijn mateloze arrogantie en loze beloftes kon zij uiteindelijk niet meer verdragen, met als gevolg dat zij nu reeds drie weken op de bank in de woonkamer sliep terwijl hij met de kerstdagen moederziel alleen in het echtelijk bed had geslapen. Hij was er behoorlijk van overstuur geraakt en zag zijn wereld ineens storten. Daniël had het gewoonweg niet zien aankomen en had in zijn idealisme gedacht, dat zijn vrouw hem eeuwig trouw zou blijven. Hij had zijn les nu wel geleerd en wilde bovenal, dat zijn vrouw hem wederom een kans zou geven, opdat hij haar hart nogmaals voor zich zou kunnen winnen.

Zij had hier aarzelend mee ingestemd en gezegd: “We zien wel waar het schip gaat stranden.”

Al rijdend bleven zijn gedachten maar op dit ene punt terugkeren en hij had dan ook moeite zijn gedachten bij zijn werk te houden, wanneer de mobiele telefoon zich zo nu en dan onverbiddeijk aandiende. Hij moest proberen aan iets anders te denken, anders zou hij gek worden van verdriet. Filosofie was altijd een uitweg voor hem geweest en ook nu bood zij weer hulp. Reeds sinds de middelbare school had hij zich hiermee beziggehouden en het was één van zijn grootste passies.

Hij schreef zo nu en dan artikelen aangaande filosofische thema's, die met wisselend succes geplaatst werden in bepaalde bladen. Wittgenstein en Spinoza waren zijn favoriete filosofen en vooral met Wittgenstein had hij zich de laatste jaren intensief beziggehouden. “Niet hoe de wereld is, maar dat zij bestaat, is het mystieke,” hoorde hij zichzelf mompelen. Die ene zin uit het hoofdwerk van Wittgenstein had hem altijd zo aangegrepen. Het behelsde voor Daniël de essentie van het bestaan; dat er meer is tussen hemel en aarde dan wij ons kunnen voorstellen.

Door over deze dingen na te denken, kwam Daniël weer terug bij zijn eigen ongelukkige situatie. Zijn gezin was voor hem de spil van het bestaan en hij wilde de eenheid hiervan koste wat het kost bewaren. Maar om dat te kunnen doen zou hij moeten veranderen; hij zou als het ware herboren moeten worden. Hij moest feitelijk als een ware gelovige ondergedompeld worden in iets, zodat hij zijn zondige verleden achter zich kon laten.

Langzaam begon zich in zijn brein een bepaald idee post te vatten, waarvan hij zich niet meer kon losmaken. Het was een enigszins morbide idee, maar hij zou het uitvoeren. Daniël zou zich laten onderdompelen in het mystieke en Parijs zou daarvoor de aangewezen plaats zijn.

Hoofdstuk II

In de vroege avond bevond Daniël zich op de *Périphérique* van Parijs en het kostte hem vanwege de verkeersdrukke behoorlijk wat tijd om bij *Porte Maillot* te geraken. *Porte Maillot* was voor hem altijd de plek van waaruit hij het centrum van Parijs binnen reed. Vanaf dit punt volgde hij een vaste route naar de *Arc de Triomphe* en daarvandaan kende hij de weg behoorlijk goed. Hij had besloten die nacht te slapen in een hotel vlakbij *Place de Clichy*. Daniël kende dit hotel nog vanuit zijn studententijd, daar hij hier met vrienden ooit terecht was gekomen. Zo'n twintig jaar geleden hadden zij dit hotel als uitvalsbasis gebruikt voor hun uitstapjes in het Parijse nachtleven. Al rijdend op de *Boulevard de Courcelles*, zag hij aan zijn rechterhand het *Parc Monceau* met zijn hoge puntige hekken liggen. Hij herinnerde zich nog levendig, dat hij hier eens 's nachts een behoorlijke tijd met een vriend had moeten doorbrengen, daar men het park had gesloten terwijl zij daar nietsvermoedend rondliepen. Uiteindelijk hadden zij zich uit hun netelige positie weten te redden, door met gevaar voor eigen leven over de spijlenheken te klimmen. Dat er toen niks verkeerd was gegaan verbaasde Daniël nog steeds en de koude rillingen liepen over zijn rug bij de gedachte hieraan.

Ondertussen was er mist komen opzetten en het leek alsof de straatlantaarns omgeven waren met engelenhaar, waardoor het licht dat ze uitstraalden maar wazig overkwam. Daniël keek op zijn horloge, zag dat het half acht was geweest en dacht bij zichzelf: mooi op tijd om een begin te maken met de nacht van mijn leven. In de verte zag hij door de mist de vage contouren van het monument van *Le Maréchal Moncey* opdoemen, waardoor Daniël wist dat hij in de nabijheid van *Place de Clichy* was. Aldaar aangekomen constateerde hij, dat het er nog een drukte van jewelste was. Auto's reden af en aan en er was een kakofonie van geluiden door het geclaxonneer van ongeduldige automobilisten.